

משטרה רודנית. להיפך. הבשורה שנמסרה לכפריים לפי מיטב כללי היתה: "אתה צריך להיות מחר בבוקר גרביה. בן-גוריון יהיה שם!" לא לכולם נמסרה הבשורה כולה. נמסר רק שעליהם להיות בבוקר, כי הם צריכים להיועד שם עם שרשרת בכור שיטריה.

שאר הכפריים לא הרגישו במאומה. בבוקר יצאו האיכרים לעבודתם בשקט, כמו בכל יום. הם לא ידעו כי יום היסטורי: בפעם הראשונה מאז המדינה נאות ראש-המשלה לבקר ערביי ישראל, המהחיים למעלה מעציבור אזרחי.

גינה חדשה. הביקור נקבע כמה חודשים מפא"י הודיעה לח"כ חמדן, תושב בקה, שעליו להתכונן. ערבי מכובד מאד עוד מלפני קום הבין מיד כי מטרת הביקור היא להעמדתו בעיני הציבור הערבי, לשייך ולתמיד קץ לשמועות שהוא קוילונג ישיע.

על כן הכין חמדן את הכל כראוי לפני כמה חודשים השקיע 24 אלף לנטוע גינה חדשה מיוחדת ליד מהנדסי גינות הובאו מתל-אביב כדי להכין את התוכנית. גינת-פאר שדונמים הוקמה בבקה אל-גרביה, למי קורו של בן-גוריון.

פועל פשוט מסג'רה. כשהגיע היום הגדול, נערכה שחיטה רבת. תרנגוליהו מסרו את נפשם על קידוש שמו של ראש-המשלה. מס תרנגולות היה גדול עוד יותר. כעשרה שים נפלו גם הם קרבן למאורע. בס הגיע מספר החללים ל-1000 נפש טבחים חתיקים גויסו מכל מקום. נשים נרתמו למיבצע.

שעת-האפס הגיעה. מאות החיילים שמרו על כל הסביבה, ובמיוחד על היו דרוכים. קבלת-הפנים לביגיי היתה גת. הוא ישב על זוכן בבית-החולל קומי, כשלידו ד"ר יונה סאלק, ממציא כיב הלול, ושר-המשטרה. כל מי בידו הזמנה, תורשה להיכנס. אחרים על פי הוראות אנשי הממשל הערבי יכולים.

מכאן והלאה הלך הכל בהתאם להביגי יתן המפתח לשער שאינו בבקה. שיטריה זכה לארחות-כבוד, לקריאת רחוב על שמו. ואז החלה האמיתית.

לדוכן ניגש חמדן, השמיע את הערביים: ביטול הממשל הצבאי, אומות הערבים שהפקעו. ואילו בידיע שהממשל הצבאי הכרחי, אך מקחה להקלות. המסקנה המבוקשת: האמיץ לוחם כארי למען הזכויות, ול אשם אם ביגי אינו נענה.

חוק מזה, הוסיף ביגי, כשהיה הוא בסג'רה הרויח ערבי מ-200 דונם או קדם. "אני מאושר מזה, נקחה כי היהודי יתקדם כמו הכפר הערבי!"

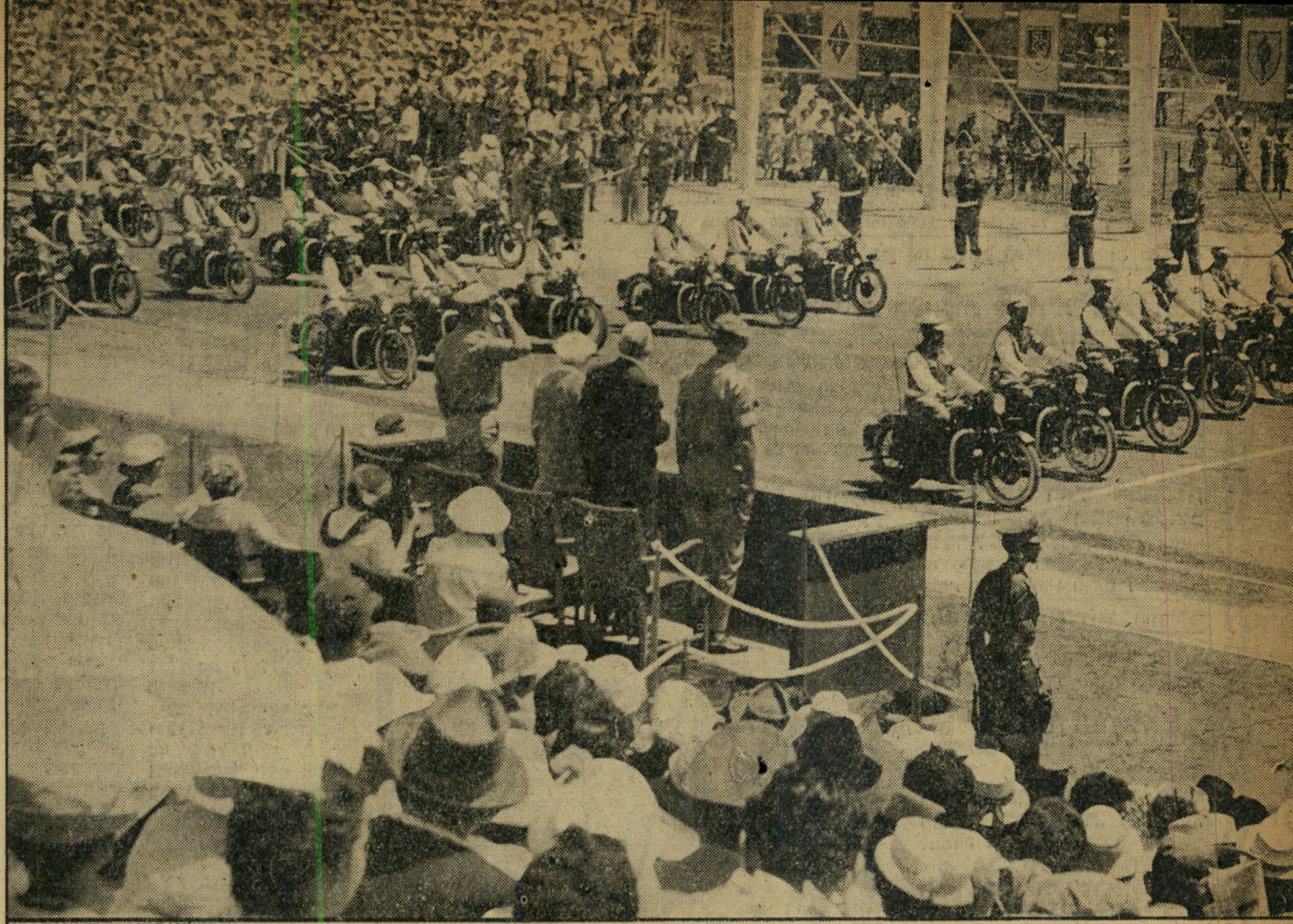
הכפריים עמדו פעורי-פה. מעולם על דעתם שמצבם טוב ממצב היהודי שורת העלבויות. אולם מן הזה התקלקל הכל. בניגוד למשה ש אוהב לסגוד למונהגים השמיים הג של הערביים, יצא ביגי ממש מגוד להוכיח את זילולו בהם.

תחילה סירב לשנות סלון-קפה יסוד של כל אורה בבית ערבי. תח הסתפק בבקבוק מיץ.

אולם כאשר בא שיא ההארכה הזמנה המסורתית לסעוד על שול מארח — עשה ביגי מעשה שלא בבית ערבי. הוא פשוט סירב. "איך לי אמר, והסתלק עם פמליתו.

היה זה סכין בגבו של חמדן הסירוב להזמנה היה עלבון צורב, אלפי הנוכחים. אולם גם תורם של הגיע: תחת שיוזמנו כולם לשולחננו להשתתף בסעודה ההמונית המקובלת ארו בחוק. אנשי הממשל הצבאי ניג אחדים מן המוזמנים, בני-חסותם, להם כי הם מוזמנים לסעוד על שולח חמדן. היה זה עלבון חמור לכל ה גם כמה מן המוזמנים ויתרו על ה כדי שלא לבייש את בני-כפריהם ה

החלל ה-1001. כך נסתיים ביק ראשון של ביגי בכפר ערבי בכשלוף מניותיו של חמדן ירדו כמעט לאפס שולש פשטו שמועות שהכל אורגן כדי לחסלו ולהמליך במקומו ילדי-אחרים של מפא"י, כמו דיאב חסן חמדן הצטרף לאלף החללים האחר הביקור החטוף של ראש-המשלה היה החלל מס' 1001.

בראש המ'צעד עוברים אופנועים על-פני הושיא וראש-המשלה

במדינה

(המשך מעמוד 9)

נמצא רופא שהוכן במיוחד לצורך זה, כשזרי-קה מוכנה מוסתרת בידיו. הוא קיבל הוראה לחוש אל ראש-המשלה הזקן עם סימני החול-שה הראשונים, להזריק לו זריקת-חינוק לפני שמישהו ירגיש בחולשתו.

אולם הרופא, שלא הסיר את עיניו מראש-המשלה, שבת. על אף גילו, החזיק בן-גוריון מעמד כשמש הלוהטת, שם לקלס את הדואגים לשלומם. איש לא נהנה מן המיצעד כמוהו.

בין מיסטר לסופר-מיסטר. אולם מעטים ידעו את ההבדלים באמת. השאר קיח לחידושים על פני-הקרקע, שאפשר למששם בעיניהם.

הם אוכזבו. שום נשק חדש לא הוצג. הרצון למנוע שילהוב חדש של מרוץ-ההודינות וגם סיבוכים עם הממשלות המספקות נשק, גבר בסופו של דבר על האחת-השתי. לעיני הקהל נתגלה הנשק הישן והבדוק, המוכר ממיצעדים קודמים.

על הבמה עמדו ארבעת הגברים — בנימין גיבלי, איש-המודיעין לשעבר, הממלא את מקום אלוף פיקוד המרכז, המוטל בבית-החולים בגנס, נשיא-המדינה יצחק בן-צבי, ראש-המשלה דויד בן-גוריון והרמטכ"ל חיים לסקוב. השמש הצליל פה על ראשיהם ללא רחם. עוד לפני כן סירב ביגי בפירוש להרשות כי במת-ההצדעה תוגן באפיריון מפני קרני-השמש.

הוא לא ידע כי במרחק כמה צעדים מאחוריו

אי הגדול, שנערך למחרת בבוקר, לא היה מל-היב הרבה יותר. רבים נשארו בבית, מתוך הר-גשה כי המיצעד לא יהיה שונה ממיצעדים קוד-מים. החום השרבי, שהרג איש אחד וגרם לעל-פונם של עשרות, הקטין אף הוא את המשיכה. הנהירה ההמונית המסוכנת, לה דאגו רבים מן הכארגנים, לא התקיימה. הסדר נשאר מופתי.

אותם הרבבות שבאו, ושישבו לאורך המסלול כשראשיהם מכוסים בעתונים, במטפחות ובכוב-עים מכל הסוגים, לא זכו לאפתעות. בשמיים דהר הנשק החדש — הסופר-מיסטרס וה-ווסטורס, שחתכו את האתיר לפני ההליקופט-רים האיטיים. הגברים שבקהל העמידו פני יד-ענים, הסבירו איש לרעהו את ההבדל התיצוני

המונים הצטופפו ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, שהוא בשלל אורות